

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1871-05-02)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1871-05-02)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 222. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000137.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*J. Clausens Svar.
Ryslunge 2. Maj 1871.*

Min kjære trofaste Ven! Af Claudi¹⁾ havde jeg hørt, at Nina var saa syg; det blev mig trangt om Hjertet; jeg kunde fatte din Nød og Angst, som jeg nu fatter din Glæde; jeg deler den, Gud være lovet og priset. Disse svære Tider ere Gjennemgangspunkter, tunge og møjsommelige, men de føre igjennem til et rigere Liv, til mere Hvile i Troen og Glæden; naar Gjennemgangen gjennem Dødsdalen er tilbagelagt, bliver det jo helt lyst.

Ikke sjældnen dukker Minderne op i mig om svundne Dage og med Vemod og Suk over, at vi ikke ere saa fuldt enige som i gamle Dage; men saa trøster jeg mig med, at det dog ikke er Enigheden om dette eller hint kirkelige, om Maaden at virke paa, at det kommer an paa — Hovedsagen er jo kun, at vi ere paa den samme Vej til det samme Maal — og det ere vi jo — personligt er der jo aldeles intet imellem, vi ere kun stillede udvortes forskjelligt, vi ere komne ind under forskjellig Paavirkning og Udvikling — — — Det skal dog altsammen tjene os til Gavn, saafremt vi holde fast ved Troen og vandre i Sandheden. Saa lad os nøjes med at være trofaste kjære Venner! vi maae finde os i, at der gjøres noget Skaar i Nydelsen og Venskabet og Broderskabet derved, at vore kirkelige Syn og Betragtninger ere noget forskjellige.

Jeg er et dovent Asen, det er Grunden til, at Du. 223ikke har faaet mine Artikler før, om et Par Dage skal Du sikkert faae Fortsættelsen. Herefterdags skal Du gjøre Dig til Regel aldrig at optage noget fra mig, før Du har det Hele liggende.

Jeg har hørt, at nogle skulde være misfornøjede med, at jeg skal prædike i Odense¹⁾, og at de heller ville have Dig til det. Jeg kan forsikre Dig, at jeg saa saare gjerne overlader dette til Dig. Jeg veed jo saa godt, at mine Aktier ere betydelig sunkne, men det er noget, som jeg dog saa temmelig godt kan finde mig i, ligesom jeg ogsaa godt kan undskylde dette med Hensyn til dem, som kun kjende min Stilling paa langt Hold og efter løse Meddelelser, blot jeg maatte staae i vor Herres Øjne som hans Barn, da er dette mig nok, ihvorvel jeg indrømmer, at Brødres og Søstres Kjærlighed er et saare dejligt Eje; men deres Hjerter har jeg forhaabentlig ikke helt mistet.

Og nu Farvel, kjære Vilhelm! Jeg føler, at Du er mig saare kjær; vor Herre holde os fast indtil Enden! Hils Nina rigtig kjærligt fra os; maatte hun nu snart komme til Kræfter. I hilses begge kjærligt af Eders hjertelig hengivne Broder og Ven

J. Clausen.